

Γ. Ε. Γ. Ιωάννη Μεταίχτη  
ε γράμματα = 420 =

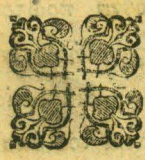
185285

# Ο ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ ΕΞΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ

Υ Π Ο

**Ι. Α. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ.**

*Συκοφαντής*

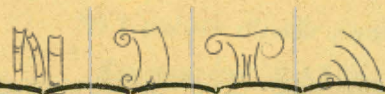


**ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ**

**ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.**



**1868.**



**ΙΛΚΩΒΑΤΕΙΟΝ**  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΩΝ



## Ο ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ ΕΞΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

Ἐπειδὴ ὁ Βουλευτὴς Κ. Γεώργιος Ἰακωβάτος δὲν ἠρέσθη εἰς τὴν, ἔνεκα περιφρονήσεως, μέχρι τοῦδε σιωπῆν μου, δι' ὅσα κατ' ἐμοῦ ἔγραψεν, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πολιτισμοῦ, ἀλλ' ἠθέλησε, διὰ τε τῶν ἀγορεύσεών του καὶ ἐντύπως, νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι αἱ εἰς τὸ ποίημά του « Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Μουζικοί » ἀπαντῶμεναι ἄσεμνοι ἐκφράσεις εἶναι ὡχρὰ ἀπεικόνισις τῶν ἀσέμων λόγων καὶ τῆς πολιτείας μου· ἠναγκάσθην πρῶτον μὲν ν' ἀποστείλω πρὸς τὴν Βουλὴν ἔγγραφον δῆλωσιν περὶ ταύτης τῆς συκοφαντίας, καὶ δεύτερον νὰ διαφωτίσω τὸ κοινὸν διὰ τῆς ἐπομένης ἀπαντήσεως, περὶ τοῦ ὁποῖός τις εἶναι ὁ Γεώργιος Ἰακωβάτος, καὶ ὁποῖος ἐγώ.

Ἐγγραφὸν ἐν Κεφαλληνίᾳ τῆ 8 Ἰουλίου 1868

I. A. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.



## Πρὸς τὴν Βουλὴν.

Πληροφόρημα ὅτι ὁ βουλευτὴς Κ. Γεώργιος Ἰακωβάτος ὑπερασπιζόμενος ἐνώπιον τῆς Βουλῆς τὸ ποίημά του « Ἕλληνες καὶ Μουζικοί, » ἀπέφερεν ὅτι ὅλαι αἱ ἄσεμνοι καὶ ἀσεβεῖς ἐκφράσεις τοῦ ποιήματος τίθενται εἰς τὸ στόμα μου, ὅτι δῆθεν ἐγὼ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀναφέρω αὐτὰς εἰς τὰ ποιήματά μου.

Ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ ἡ Βουλὴ ἴσως ὅτι εἶναι ψευδῆ τὰ ἐκτεθέντα παρὰ τοῦ Κ. Ἰακωβάτου· καὶ ἄλλοτε ἐπροκάλεσα αὐτὸν διὰ τοῦ τύπου ν' ἀναφέρῃ τὰ χωρία τοῦ ποιήματος ἢ ποιημάτων μου, ἐν οἷς ἀκόλαστοι ἐκφράσεις ἀναφέρονται ἢ ἐφαρμόζονται, ὡς ἀσεβῶς ἐφηρηθήσασιν εἰς τὸ ποίημα « Ἕλληνες καὶ Μουζικοί » ἀλλ' αὐτὸς ἀπατήσας, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πολιτισμοῦ, διὰ σοφιστικῶν καὶ βαναύσων ὑβρεῶν, δὲν ἀπέφερεν εἰς ποῖον τῶν ποιημάτων μου ὑπάρχει ὡς λέγει, ὅτι μ' ἀρέσει τὸ θῆτα μὲ τὸ ἰῶτα μὲς τῆ μέσης, ἀλλὰ κατέφυγεν, ὡς συνήθως, εἰς ψευδῆ ἀνυπόστατα, ὅτι ὁ σεισμὸς δῆθεν κατέστρεψε τὸ ποίημα ἐκεῖνο τὸ ἐμπεριέχον ταύτην τὴν ἐκφρασίαν, φέρων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ θῆτα στρεφὴν τινα ἐκ τῆς ἐξομολογήσεως τοῦ Κρασοπατέρα, ἐξ ἧς μάλιστα καταφαίνεται ἢ περὶ τὸ παραμορφῶναι καὶ συκοφαντεῖν δεινότης τοῦ κατηγοροῦ μου καὶ οὐδὲν ἕτερον, ἢ ὅσον οὐκ ἂν ἀνατύπως τῆς ἐξομολογήσεως μαρτυρήσει περὶ τούτου.

2ον. Ὅτι εἰς τὸ ποίημα « Ἕλληνες καὶ Μουζικοί » αἱ ἀσεβεῖς ἐκφράσεις δὲν τίθενται εἰς τὸ στόμα ἐμοῦ, ἀλλ' εἰς τὸν χορὸν τῶν Μουζικῶν, γέννημα καὶ πλάσμα τοῦ ποιητοῦ.

Τῆς παρουσίας διαβιβάσω ἀντίγραφον πρὸς τὸν Κύριον Πρόεδρον, ἵνα τὸ ἐπιβάλῃ ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, καὶ πρὸς ἄλλους βουλευτὰς, θέλω δὲ δημοσιεύσει αὐτὴν καὶ διὰ τοῦ τύπου.

Ἐν Ἀθηναῖς τῆ 2 Ἰουλίου 1868.

Ὁ ἔνεκα τῶν ἐθνικῶν ποιημάτων του ἐπικληθεὶς

**ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ** Κρασοπατέρας, **ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ**  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ



Κακοῦργότερον οὐδὲν διαβολῆς ἔστι ποῦ  
 λάθρα γὰρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον,  
 μῦθος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἰτιον.  
 (Κλεάνθης.)

Ἦθελα τηρήσει βιθεῖαν σιωπὴν εἰς ὅσας, κεκρυμμένος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πολιτισμοῦ, ἐξέμεσε κατ' ἐμοῦ συκοφαντίας καὶ ὕβρεις, ὁ μοναδικὸς ἐπὶ αἰσχρολογίᾳ Γεώργιος Ἰακωβάτος· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ μόνον ἀνετύπωσε τὸ φυλλάδιον « οἱ αὐτοκατάκριτοι ὑποψήφιοι τῶν ξένων, » ἀλλὰ καὶ προσπαθεῖ ν' ἀπορρίψῃ ἀφ' ἐχυτοῦ τὴν γενικὴν καταφορὰν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐξυβρισθέντος Ἔθνους, καὶ νὰ ἐπιρρίψῃ ἐπ' ἐμέ τὸ φυσικὸν ἤδη κατασταθὲν εἰς αὐτὸν πλεονέκτημα, τοῦ ἀσυστόλως ἐξυβρίζειν θεῖά τε καὶ ἀνθρώπινα, ὡς καταφαίνεται ἐκ τοῦ ποιήματός του « Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Μουζικοί » ἐν ᾧ, οὐδὲ τῶν Βασιλικῶν προσώπων φεῖδεται, διὰ τοῦτο ἀναγκάζομαι νὰ διαψεύσω τὰς φληναφίας του.

Εἰς τὸ κατὰ τὴν 19 Ἰανουαρίου 1868 τυπωθὲν καὶ κατὰ τὴν 1 Ἀπριλίου διανεμηθὲν φυλλάδιον « οἱ αὐτοκατάκριτοι ὑποψήφιοι τῶν ξένων » λέγει, ὅτι ἐπειδὴ ἐπέπεσα κατ' αὐτοῦ διὰ πέντε μωρῶν καὶ συκοφαντικῶν ἐντύπων, ἠναγκάσθη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Πατριωτικοῦ του (sic) καθήκοντος νὰ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν, ἥτις δὲν εἶναι ὕβρις, ἀλλ' ἀρετὴ. Ψεύδεται ὅμως ἐκ προοιμίων, διότι τρία μόνον ἐντυπα ὑπάρχουσιν, αὐτὸς δὲ τὰ ἀριθμεῖ πέντε, καὶ εἰς ἄλλο μέρος τοῦ φυλλαδίου του ἔξ.

Μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο δεῖγμα τῆς ἀληθείας του, ἃς ἐξετάσωμεν ἂν τὰ ἐντυπα τὸν προσβάλλουσιν, ὡς λέγει, καὶ τὸν συκοφαντοῦσι. Τὰ ἐντυπα λέγουσιν ἐμμέτρως, ὅσα διὰ τῆς γνωστῆς ἐκείνης παραιτήσεώς του εἶπε, καὶ ὅσα εἰς τὸν Νομάρχην καὶ τοὺς φιλησούχους πολίτας κατὰ τὴν 9<sup>ην</sup> Ἰουλίου 1867 ἔπραξε. Ἄν λοιπὸν τὰ ἐντυπα εἶναι, ὡς λέγει, μωρὰ καὶ συκοφαντικὰ, ἔπρεπε νὰ τὰ διαψεύσῃ καὶ ν' ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν εἶπε τοῦτο Ἕλληνας, Μουζικούς, τὴν Ἐκκλησίαν, Παγόδον, τοὺς Ἀρχιερεῖς

καὶ Ἱερεῖς, Βόνζους, ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους καὶ Μητροπολίτας. Ἐπρεπε ν' ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν ἐξύβρισε τὸν Νομάρχην εἰς τὴν προκουμαίαν Ληξουρίου, οὔτε περιεφέρθη μετὰ τινων ἐκ τοῦ ἠπατημένου Λαοῦ καὶ προσέβαλεν ἐντὸς τῶν οἰκιῶν των φιλησούχους πολίτας καὶ Ἱερεῖς, ποῦ μὲν γαυγίζων, ποῦ δὲ γρυλλίζων καὶ ποῦ νιαουρίζων. Ἐπρεπε ν' ἀποδείξῃ, ὅτι σέβεται τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, καὶ ὄχι δημοσκοπικῶς νὰ παφλάζῃ « Κάτου ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀφομοίωσις. » Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ, κατέφυγεν εἰς τὴν συνήθη τῆς ἀγυρτείας ὁδόν, καὶ ὅλος ἔνθους ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας, διαβόρηγνύει τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐκφωνῶν μετὰ Πατριαρχικῆς τῶ ὄντι ἐμφάσεως « ἀπελθε » λοιπὸν Καλόγηρε ἀποστάτα, καὶ Ἀναγνώστα Ἰουλιανὲ » παραβάτα! Εἶσαι ἀνάξιος νὰ ζῆς ἐν μέσῳ πτωχῶν καὶ » ἀθῶων χριστιανῶν. » Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ κατέφαγεν αὐτὸν καὶ δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ μίαν τοιαύτην ἀποστασίαν, ὅτι μοναχὸς ὢν, ὡς λέγει, ἀπεσκιρτήσα τῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ « ὅπως δὴποτε ἢ παραμαν- » τωμένος, ἢ ἀπαραμάντωτος, ὁ καλόγηρος εἶναι καλό- » γηρος καὶ ὁ Μοναχὸς Μοναχός. » Δὲν ἀνοῦμαι ὅτι διέμεινα εἰς τὴν Μονὴν τῶν Κηπουραίων ὀκτῶ περίπου μῆνας, καὶ ὅτι ἔλαβα ῥασευγὴν μετονομασθεὶς Ἰωσήφ, δὲν ἔγινα ὅμως οὔτε σταυροφόρος, οὔτε μεγαλόσχημος, ἀποδείξεις δὲ τούτου ἔστω, ὅτι ἐνῶ κατὰ τοὺς Μοναδικούς κανόνας μετὰ τριετῆ, ἢ τοῦλάχιστον διετῆ δοκιμασίαν ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρεῖ· τουτέστι γίνεται μεγαλόσχημος, ἐγὼ μετὰ ὀκτάμηνον ἐν τῇ Μονῇ διαμονῆν ἀνεχώρησα, πιστεύων ἀδιστακτικῶς ὅτι προσέβαλλον καιρῶς τὸ Εὐαγγέλιον, διαμένων ἐν τῇ Μονῇ.

Παραδέχομαι ὅμως πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἡ ἐκ τῆς Μονῆς ἀναχώρησις μου ἦτο ἀποστασία. Ἦως εἰς διάστημα δέκα καὶ ἔξ ἐτῶν, Κύριε ὀρθόδοξε Ἰακωβάτε, δὲν ἤνοιγες τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πτωχῶν καὶ ἀθῶων χριστιανῶν; σήμερον τόση τρυφερότης καὶ φροντίς ὑπὲρ τοῦ λαοῦ! Ἦως ὁ ἐμμανὴς ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας ζῆλος σου ἠνέχθη ἐπὶ δεκάξεν ἔτη τοιαύτην ἀποστασίαν, ἐπενεγκοῦσαν οὐ μίσησαν θλίβοντες πτωχοὺς καὶ ἀθῶοις χριστιανοῖς! Ἀλλ' οὐδὲν καινόν: διότι καὶ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔλεγέ τις

ΙΑΚΩΒΑΤΕ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ  
 ΔΗΜΟΦΙΛΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ  
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ



φιλόπτωχος « Διὰ τί τοῦτο τὸ μῦρον οὐκ ἐπράθη τρια-  
 » κοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; εἶπε δὲ τοῦτο,  
 » οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἐμελλεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι  
 » κλέπτῃς ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλό-  
 » μενα ἐβάσταζε. » Ἀρίων ὁμῶς τὰ ἐν τῷ καιρῷ ἐ-  
 » κείνῳ, ἐπανέρχομαι εἰς ὅ,τι ἀνωτέρω εἶπον, ὅτι διαμενῶν  
 ἐν τῇ Μονῇ δικαίως ἂν ἐνομιζόμην ἀθετητῆς τοῦ Εὐαγ-  
 γελίου καὶ τῶν παρδάσεων Θηριωδέστερος. Καὶ ἰδοὺ ὁ  
 λόγος.

Ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Μονῆς ἔγινα πατὴρ καὶ μήτηρ  
 τῆς ὀρφανῆς, ἀνηλίκου καὶ ἀπόρου οἰκογενείας τοῦ μα-  
 καρίτου Θεοῦ μου ἱεροκῆρυκος Διονυσίου Ἀραβαντινοῦ,  
 περιέθαλψα καὶ ἔθρεψα αὐτὴν διὰ τῶν ἰδρώτων μου, ὑ-  
 πάνδρουσα τὰ ὀρφανὰ, καὶ ἐξεπλήρωσα, νομίζω, καθῆκον  
 ἀσυγκρίτως ἀνώτερον τῆς Κηπουριώτικης καλογηρικῆς.  
 Τὴν πασιδὴλον ταύτην πράξιν, οὔτε ὁ μέγας Κώδῃς τῶν  
 Κηπουραίων, οὔτε οἱ τεσσαράκοντα νῦν ζῶντες μοναχοί,  
 οὔτε πᾶσα ἡ σοφιστεία καὶ ἡ περὶ τὸ συκοφαντεῖν καὶ αἰ-  
 σχρολογεῖν δεινότης δύναται ν' ἀποσβέσῃ. Ἐρωτῶμεν  
 τώρα τοὺς ζῆλον μὲν Θεοῦ ἔχοντας ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνω-  
 σιν: Εἶναι ἀποστασία τοῦτο ἂν, δυνάμενός τις νὰ ὠφε-  
 λήσῃ, κλείηται εἰς μονὴν τινα ἀμεριμνῶν περὶ τῶν οἰ-  
 κείων του; ἢ εἶναι χείρων ἀπίστου ὁ τῶν οἰκείων μὴ προ-  
 νοῶν; ἢ Αἱ δύο τοῦ Θεοῦ ἀκρόταται ἐντολαὶ δύνανται νὰ  
 πραγματοποιηθῶσιν ἐν τῇ Μονῇ; ἢ ἔχει μισθὸν παρὰ τῷ  
 Θεῷ ὁ τὸν ἀδελφόν του μὴ ὠφελῶν, ἀλλὰ κεκλεισμένος  
 ἐν τῇ Μονῇ νηστεύει καὶ θρηγεῖ; — Ὅχι. Μυριάκις ὄχι,  
 λέγει ὁ Χρυσόστομος « Οὐδὲν κατόρθωμα σφόδρα μέγα  
 » δύναντ' ἂν, ὅταν μὴ τὸ κέρδος καὶ εἰς ἑτέρους δια-  
 » διδῶ καὶ δηλοῖ ὁ τὸ τάλαντον ὑγιᾶς προσεγεγκῶν, καὶ  
 » διχοτομηθεὶς, ἐπειδὴ αὐτὸ οὐκ ἐπλεόνασε. Καὶ σὺ ταί-  
 » νυν ἀδελφε, κἂν ἄσιτος μένης, κἂν χαμαὶ καθεύδῃς,  
 » κἂν θρηγῆς διὰ παντός, καὶ μηδένα ἕτερον ὠφελῆς οὐ-  
 » δὲν μέγα ἐργάσῃ... Κἂν τὴν ἄκραν φιλοσοφίαν ἀ-  
 » σκῆς, τῶν δὲ λοιπῶν ἀπολλυμένων ἀμελῆς, οὐδεμίαν  
 » κτήσῃ παρὰ Θεοῦ παρρησίαν... Ὅστε ἀκτιμωσύνη, οὔτε  
 » μαρτύριον, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἡμῶν προστίθεται δυνήσε-  
 » ται, ἂν μὴ τὴν ἄκραν ἀγάπην ἔχωμεν (Ὁμίλ. κέ. εἰς

» τὴν Α'. πρὸς Κορινθ. § 3. 4) » Ἄς κρίνῃ λοιπὸν ἕκα-  
 στος τῶν ἀναγνωστῶν, ἂν, ὁ περιθάλπων καὶ τρέφων ἄ-  
 πορα καὶ ἀνήλικα ὀρφανὰ, ὁ μορφόνων καὶ ἀνατρέφων  
 κατ' οἶκον νέους τιμῶντας καὶ τιμῆσαντας τὴν Πατρίδα,  
 ὁ ἀνέκαθεν κατὰ τῶν προδοτῶν, ἀπατεῶνων καὶ ἀγυρτῶν  
 ἀνθιστάμενος πρὸς ὠφέλειαν τοῦ κοινοῦ, ἦναι ἀποστάτης  
 καὶ Ἰουλιανὸς παραβάτης.

Πολλὰ ἐδυνάμην εἰσέτι νὰ εἶπω περὶ τοῦ ἀντικειμένου  
 τούτου, ἀλλὰ κατηγορία τις ἄλλης φύσεως μὲ ἀναγκάζει  
 νὰ λησμονήσω καὶ τὸν μέγαν Κώδῃκα τῆς μονῆς, καὶ  
 τοὺς τεσσαράκοντα μάρτυρας Μοναχοῦς κατηγορία, ἥτις,  
 ὅσον εἶναι γελοία, ψευδῆς καὶ ἄλογος, ἄλλο τόσον εἶναι  
 ἐμπαθεστάτη, ἀναιδεστάτη καὶ γέννημα ψυχῆς μηδὲν ἱε-  
 ρὸν ἐχούσης. Εἶναι δὲ ὅτι εἰς τὰ ποιήματά μου λέγω  
 ῥητῶς, ὡς λέγει ὁ δεινὸς περὶ τὸ πλάττειν καὶ ψευδολο-  
 γεῖν κατήγορός μου, ὅτι « ἄλλο γράμμα δὲν μὲ ἀρέσει,  
 παρὰ τὸ θῆτα μὲ τὸ ἰῶτα μὲς τῇ μέσῃ. »

Κατὰ τὸ 1850 ἐξέδωκα ἐκ διαλειμμάτων τὰ ἐπόμενα  
 καὶ εἰς πολλοὺς σωζόμενα ποιήματα. 1ον. Ὁ Κρασοπα-  
 τέρας, 2ον. Ἡ ἐξομολόγησις τοῦ Κρασοπατέρα καὶ 3ον.  
 Ἡ ἀνάρρωσις τοῦ Κρασοπατέρα. Ὁ δεινὸς μου κατήγο-  
 ρος διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ ὅ,τι ἡ δημιουργικὴ φαντασία του  
 ἐγέννησε, πλάττει, ὅτι προγενέστερον ποίημα τῆς ἐξομο-  
 λογήσεως ἐμπεριέχει τὸ θῆτα μὲ τὸ ἰῶτα μὲς τῇ μέσῃ,  
 ἀλλὰ σήμερον δὲν σώζεται· ἐπειδὴ ἂν καὶ πολλοὶ τὸ εἰ-  
 χον, ἢ τὸ ἔσχισαν ἢ τὸ ἔχασαν, ἢ τὸ ἐστερήθησαν ἕνεκα  
 τῶν σεισμῶν, καὶ ὅτι ἑκατὸν πολῖται, τυχόντες μνήμης  
 τεραστίας, πρὸ δεκαοκτῶ ἐτῶν ἐνθυμοῦνται ὅτι ἀνέγνω-  
 σαν τοῦτο. Ἄς ἴδωμεν, ὄχ' ἄριστε ψευστῶν, μέχρι τίνος  
 θὰ πηδᾶς.

Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ πρώτου μου ποιήματος ὁ Κρα-  
 σοπατέρας, ἐτύπωσα τὴν ἐξομολόγησιν, ὥστε τὸ ζήτημα  
 εἶναι ὅτι τὸ ἀπολεσθὲν ποίημα εἶναι δεύτερον, κατὰ τὸν  
 Ἰακωβάτον, καὶ ἡ ἐξομολόγησις τρίτον. Ἐγὼ δὲ λέγω,  
 ὅτι πρῶτον εἶναι ὁ Κρασοπατέρας καὶ δεύτερον ἡ ἐξομο-  
 λόγησις, καὶ ὅτι τὸ ἀπολεσθὲν ποίημα δὲν ὑπῆρξε ποτὲ,  
 καὶ ἐπομένως οὔτε ἀπωλέσθη. Ἐπιμένω εἰς τὴν παρατή-  
 ρησιν ταύτην, διότι μετῶν μὲ τὸν πῆχύντου τοὺς ἄλλους



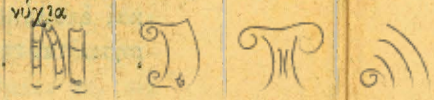
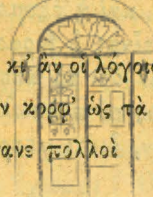
ὁ Μουζικοποιητὴς, λέγει τὰ ποιήματά μου, τὰ πατριωτισμοῦ καὶ ἠθικῆς γέμοντα, ἀνήθικα καὶ ἄστενα, τὴν δὲ ἀνηθικότητα εὐρίσκει εἰς μόνον τὸ μηδέποτε ὑπάρξαν ποίημα· ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀνυπαρξίας του. Εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου μου ποιήματος προαγγέλω, ὅτι ἀκολούθως θέλω ἐκδώσει τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Κρασοπατέρα, ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ προαγγελία. « Ἄν αἱ περιστάσεις μας » τὸ συγχωρήσωσι, θέλομεν ἐκδώσει προσεχῶς τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Κρασοπατέρα, ἣτις θέλει εἶσθαι περίεργος διὰ τὸ πολυετές καὶ πολυειδές τῶν ἀμαρτιῶν του » Ἰδοὺ λοιπὸν ὑπάρχει τὸ πρὸ τῆς ἐξομολογήσεως ποίημα τὸ ἐμπεριέχον ταύτην τὴν ἔκφρασιν; Βαβαὶ τῆς ἀνανδρίας καὶ ἀναισχυνίας! Εἰς τοιαῦτα μέσα κατοφεύγει διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὰ ποιήματά μου εἶναι Μουζικικά. Ἄλλ' οὐδὲν δεινόν· ὁ αἰσχρολόγος ποιητὴς καὶ βουλευτὴς θέλει νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν καὶ ἀδιαφορεῖ ὡς πρὸς τὰ μέσα· ἀδιαφορεῖ περὶ ὑπάρξεως ἢ μὴ, τοῦ ποιήματος· Ἰδοὺ εὐρίσκει λαβὴν; Πλαστοურγεῖ αὐτὸς θεμίτα καὶ ἀθέμιτα, λέγει ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ ἰδοὺ Ὁρθόδοξος! ἰδοὺ Μάλαμα! ἰδοὺ! τί; Τίποτε.

Ἐκ τῆς ἀνυπαρξίας λοιπὸν τοῦ ποιήματος μεταβαίνει εἰς τὴν ὑπαρξιν τοῦ δευτέρου μου ποιήματος, τὴν ἐξομολόγησιν. Ἐδῶ δὲ κροτεῖ τὰς χεῖρας καὶ βοᾷ γηθοσύνως, ὅτι εὗρηκε τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ θῆτα καὶ ἰῶτα, ἀλλὰ μ' ὄλην τὴν σοφιστείαν καὶ φλυαρίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται νὰ ἀποδείξῃ τὸ θῆτα μὲ τὸ ἰῶτα μὲς τῆ μέσῃ, περιπίπτει εἰς τοιοῦτους πικραλογισμούς, ὥστε εἶναι ἄξιος οἴκτου. Φέρει στροφὴν τινὰ τῆς ἐξομολογήσεως ἐξ ἧς προκύπτει, κατὰ τὴν λογικὴν του, ὅτι ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸ μ' ἀρέσει διὰ νὰ ἴδωσιν ὁμοίως οἱ ἀναγνώσται μέχρι τίνος φθάνει ἡ ἀλογία τοῦ (πῶς νὰ τὸν ὀνομάσω ἀπορῶ!) πικραθέτω τὴν αὐτὴν στροφὴν, καὶ ἐν τέλει τῆς ἀπαντήσεως ὀλοκλήρον τὴν ἐξομολόγησιν.

Πνευμ. Πές μου τ' εἶπες τοῦ λαοῦ μας· καὶ ἂν οἱ λογιῶσι ν' ἀλήθεια

Τὴ συχώρεσι ἃς ἔχῃς ἀπὸ τὴν κορφήν ὡς τὰ νύγια

Γιατί εἶπαν πολλοὶ



Πῶς σ' ἀρέσει ἰῶτα μὲσα εἰς τὴν δασύα καὶ ψιλὴν.

Κρασ. Ἄκουσε πνευματικέ μου: Τὸ κρασί, αὐτὸ μ' ἀρέσει.

Γι' ἄλλους εἶναι τὸ φεγγάρι μὲ τὸ ἰῶτα μὲς τῆ μέσῃ.

Μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ πρώτου φύλλου τοῦ Κρασοπατέρα, ἔλεγόν τινες, ὅτι ζητῶ θέσιν παρὰ τῆς Προστασίας καὶ διὰ τοῦτο γράφω κατ' αὐτῆς, ἐγὼ δὲ διὰ τῶν ἀνωτέρω αἰνιγματικῶν ἐκφράσεων ἐσχημάτισα τὸ γράμμα Θῆτα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀρκτικὸν τῆς λέξεως Θέσις. Ἦτο ὡς νὰ ἔλεγεν ὁ Πνευματικὸς, πολλοὶ εἶπον ὅτι σοῦ ἀρέσει τὸ Θῆτα, δηλαδὴ ἡ θέσις. Ὁ δὲ Κρασοπατέρας, ἀρνούμενος τὸ λεγόμενον, ὁμολογεῖ ὅτι μόνον τὸ κρασί (εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὅτι ὑδροποτῶ) τουτέστι τὸ ἐθνικὸν φρόνημα τοῦ ἀρέσει, ἡ δὲ θέσις εἶναι δι' ἄλλους. Ἰδοὺ λοιπὸν ὑπάρχει τὸ θῆτα μὲ τὸ ἰῶτα μὲς τῆ μέσῃ; Ἰδοὺ βλέπετε ὀπόσῃν ἔχει ἀναισχυντίαν! νὰ φέρῃ μαρτυρίαν πρὸς ἀπόδειξιν τῶν αἰσχρολογιῶν του ἐκεῖνο, ὅπερ τὸν καταδικάζει, νομίζων ἀνοήτους τοὺς ἀναγινώσκοντας; — Ἰδοὺ ὑπάρχει τῆτα μὲ τὸ ἰῶτα εἰς τὴν μέσῃν; Καὶ ἂν ὑπῆρχε, καὶ ἐσήμαινε ὅτι ἡ αἰσχρὰ ψυχὴ ὑπαινίττεται; δὲν ἀποκρίνεται καθαρὰ καθαρῶτατα ὁ Κρασοπατέρας, ὅτι μόνον τὸ κρασί τοῦ ἀρέσει; — Ἰδοὺ εἶναι λοιπὸν ἡ δὲν εἶναι συκοφαντία προφανεστάτη; Θέλετε ὁμοίως νὰ ἴδῃτε καὶ εἰς ποίαν ἀλογίαν κατηρέθη ὁ ὑπατος τῶν ἐξαρχοπούλων; Προσέξατε. Σχηματίσατε κατὰ πρῶτον τὸ Θ, ἐὰν θέσητε ἐν τῷ μέσῳ τὸ ἰῶτα, θέλετε σχηματίσει Σταυρὸν ἐντὸς κύκλου ⊕, ἀλλ' ἐξ ἐνός τοιοῦτου σχήματος; δύναται τις νὰ ἐξάξῃ αἰσχροῦς ὑπονοίας; Πρέπει νὰ ἦναι τις Ἰακωδάτος, τουτέστι γελοῖος καὶ ἀναίσχυντος, νὰ διισχυρίζεται ὅτι ὁ σταυρὸς ἐντὸς κύκλου εἶναι σημεῖον ἀνηθικότητος. Πρέπει νὰ ἦναι τις νοθευτὴς τοῦ ἐντύπου μου, διισχυριζόμενος ὅτι μοῦ ἀρέσει τὸ θῆτα, ἐνῶ ἐγὼ λέγω καθαρῶτατα ὅτι μόνον τὸ κρασί μου ἀρέσει, ἀλλὰ μία τοιαύτη προφανὴς νόθευσις; πῶς ἄλλως καλεῖται παρὰ πλαστογραφία; Πλαστογράφος γὰρ ἐστὶν οὐ μόνον ὁ γράφων πλαστὰ ἔγραφα, ἀλλὰ καὶ ὁ νοθεύων τὸ σύγγραμμα ἢ ἐγγράφον τίνος. Ἰδοὺ εἶπετε ὅμως τὸ ζήτημα καὶ ὑπὸ τὴν λογί-

ΙΑΚΩΒΑΚΗ  
ΔΗΜΟΚΛΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ  
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ



κὴν ἔποψιν. Ἐδυνάμην γράφων κατὰ τῆς Προστασίας καὶ τῶν Προστασιανῶν νὰ παρενείρω εἰς τὰ γραφόμενά μου ἀσέμνους λόγους; Ἐδυνάμην, ἐνῶ κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς φωτισμὸν τοῦ λαοῦ, καθ' ὅσον μοὶ τὸ ἐπέτρεπον αἱ ἀσθενεῖς μου δυνάμεις, νὰ φαρμακώσω τὴν καρδίαν του δι' αἰσχροτήτων; Ἐπρεπε νὰ ἤμαι Ἰακωβάτος διὰ νὰ δώσω τοιαῦτα εἰς τὸν λαὸν μαθήματα. Ἴδου τί ἔγραφε καὶ ἡ ἑφημερίς τῆς Ἐνώσεως κατὰ τὴν 12 Φεβρουαρίου 1850. « Κατ' αὐτὰς ἐξέδωκεν » ὁ Κ. Γ. Ἀραβαντινὸς ἐν ποιημάτιον ἐπονομαζόμενον, » ὁ Κρασοπατέρας, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναμιγνύων μὲ τὸν εὐ- » φυέστερον καὶ κομψότερον τρόπον τὸ ἀστεῖον μὲ τὸ » σοβαρὸν, διαπραγματεύεται τὰ πλέον σοβαρὰ ζητήματα » τῆς ἡμέρας ἐσωτερικὰ τε καὶ ἐξωτερικὰ, σύμφωνα μὲ » τὰς εὐχὰς καὶ τὰς προσπάθειάς ὄλων τῶν ὑγιῶς φρο- » νούντων συμπατριωτῶν μας. Συγχαίρομεν ἐξ ἑνὸς μὲν » τὸν νέον μας τοῦτον ποιητὴν, καὶ προτρέπομεν αὐτὸν » νὰ ἐξακολουθῇ γράφων τοιαῦτα ἄσματα, τὰ ὁποῖα δὲν » δύνανται εἰμὴ νὰ ἐπενεργῶσι δραστηρίως ἐπὶ τοῦ δη- » μοσίου πνεύματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν πατρίδα ἣτις ἀ- » πέδειξεν εἰς τὸ μικρὸν διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐλύ- » θησαν τὰ δεσμὰ τοῦ νοός μας, δύο ποιητὰς τὸν Κύριον » Ἀραβαντινὸν καὶ τὸν Κύριον Μαυρογιάννην, οἵτινες τι- » μῶσι τὴν πατρίδα των. »

Ἐκ πάντων τούτων πᾶς τις βλέπει, ὅτι τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ἀνυπάρχτου θῆτα - ἰῶτα κατέπεσε, καὶ καταπεσὸν κατέχωσε τὸν αὐτοῦ οἰκοδόμον ἐν τῇ δυσώδει καὶ ναυτίαισιν προξενούσῃ σποδῶ του.

Προσέξατε ὅμως εἰς μίαν ἄλλην τοῦ Αἴαντος Μαστιγοφόρου ἀπροσεξίαν, διὰ νὰ ἴδητε ὅτι ἐνῶ θέλει νὰ κρυβῆ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πολιτισμοῦ, ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ξυγγραφεὺς τοῦ φυλλαδίου, καταφαίνεται ἀθελήτως αὐτὸς αὐτότατος ξυγγραφεὺς καὶ ποιητὴς, ἰδοὺ δὲ τὸ χωρὶον ἐξ οὗ προδίδεται· « σὺ ἔχεις τὰ ποιήματά σου, διότι » ἡμεῖς δὲν ἡμεῖθα τότε ἐδῶ, καὶ ἔπειτα τοιαῦτα πολύ- » τιμα ποιήματα δὲν συνειθίζομεν νὰ ἔχωμεν εἰς τὴν βιβ- » λιοθήκην ἡμῶν, ὅπου μεταξὺ Ἀνακρέοντος καὶ Χρη- » στοπούλου δὲν μένει τόπος διὰ Γουρουνοπατέρα. » Ὅτι

συνδρομηταὶ τοῦ Πολιτισμοῦ βιβλιοθήκας δὲν ἔχουσιν, οὔτε κατὰ τὸ 1850 ἦσαν ἀπόντες, ἐπομένως ὁ γνήσιος συγγραφεὺς εἶναι ὁ ὁμολογῶν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἦτο ἐδῶ καὶ ἡ μόνη ἀλήθεια ἢ ἐν τῷ φυλλαδίῳ ὑπάρχουσα εἶναι, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν διὰ φυλακισμῶν, ἐξοριῶν καὶ παντός εἶδους καταδιώξεων προσεπάθει ἡ Προστασία νὰ καταπνίξῃ τὸ ὑπὲρ Ἐνώσεως ἀναπτυχθὲν ἐν Ἑπτανήσῳ φρόνημα, καὶ πάντες οἱ εἰλικρινεῖς πατριῶται παντοιοτρόπως ἐπιέζοντο, δὲν ἀπέκαμνον ὅμως διδάσκοντες τὸν λαὸν προφορικῶς καὶ ἐντύπως περὶ τῶν συμφερόντων του, ὁ ποιητὴς τῶν Μουζικῶν διέμενε ἀνάληγτος εἰς τὰς Πάτρας· ἄς εἶπῃ τί ἐπραξε δι' ἔργου ἢ λόγου, ποίας ὠφελείας παρέσχε ἐἰς τὴν Πατρίδα καὶ τότε καὶ νῦν, καὶ, ἂν μίαν μόνην δεῖξῃ, ἔχει δίκαιον ν' ἀποκαλῆ συκοφάντην τὸν θέλοντα νὰ κρύψῃ τὰς εἰς τὴν πατρίδα ἀγαθοεργίας του. Πλὴν τὰ γεγονότα μαρτυροῦσι τὸ ἐναντίον.

Ἡ διαίρεσις, ἡ ἀδελφομαχία, ἡ πρὸς τοὺς νόμους ἀπειθεια, αἱ βάνκυσοι καὶ αἰσχισταὶ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς στενωτέρους συγγενεῖς του ἐξυβρίσεις, εἶναι αἱ καρποὶ τοὺς ὁποίους δρέπει ὁ Λαὸς τοῦ Ληξουρίου, τὸ Ἔθνος ὅλον, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ τῶν Βασιλικῶν προσώπων, ἐκ τῆς παιδείας τοῦ ποιητοῦ καὶ βουλευτοῦ. Πᾶν εὐγενὲς καὶ γενναῖον αἶσθημα, ὁ ἀκραιφνὴς πατριωτισμὸς καὶ ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία ἐμπαίζεται καὶ χλευάζεται ὑπ' αὐτοῦ. Ἴδετε δὲ ἐν τῷ τέλει τοῦ φυλλαδίου του πῶς διὰ τῶν ἰδίων του λόγων ἀποδείκνυται τοῦτο. « Ὁ ὀσιώτατος » Κρασοπατέρας μεθῶν μέθην Σκυθικὴν καὶ Σκυθικῶν » πνεύματι ἐμπορούμενος, καὶ κεντώμενος ὑπὸ τοῦ οἴ- » στρου τοῦ Ἰστρου ψάλλει ἐπὶ τὸν ποταμὸν τοῦ αἵμα- » τος τῆς Κρήτης « τὸ Ἀρκαδί του καὶ τὴ Ῥουσσία του! » Ἄνευ οὐδεμιᾶς παρατηρήσεως παραθέτω αὐτὸ τὸ ποίημα τὸ ὁποῖον ἀπέστειλα εἰς τὸν Πολιτισμὸν, καὶ ἕκαστος ἄς κρίνῃ ὅποια εἶναι τὰ πατριωτικὰ τοῦ κατηγοροῦ μου αἰσθήματα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ



### Τὸ Ἐθνικὸ Ποτῆρι.

Το ἀθάνατο Κρασάκι, ὅποιος Ἕλληνας τὸ πίνει  
 Κ' ἔχει ἔθνισμὸ στὰ στήθια : Ἐμπορεῖ ἀδιάφορος νὰ μείνῃ  
 Γιὰ τὴν Κρήτη; Χρόνοι δύο περβατοῦν καὶ πολεμοῦνε  
 Τ' ἀδελφάκιαμας με Τούρκους, γιὰ τὴν λευτεριά νὰ γδοῦνε.  
 Ἄκουσε καὶ ἑλέπ' ὁ κόσμος, πὼς τῇ Κρήτης τὰ λιοντάρια  
 εἶναι τῶν εἴκοσι ἓνα τῇ Γραβιάς τὰ παληκάρια.  
 Ναι! τὸ αἷμά τους κί ἂν στάζη.  
 Πλὴν τὴν ἔθνικὴ τιμή μας, με τὴ δόξα τους σκεπάζει.

—ο—

Κάτου τ' ἄρματα φωνάζουν, γύρου-γύρου εἰς τ' Ἀρκάδι,  
 Ἄν τουφεκί ἓνα πέση, ταξειδεύετε ἔς τὸν Ἄδῃ.  
 Ἔτσι ἔλεγαν οἱ Τούρκοι, ὅξ ἀπὸ τὸ Μοναστήρι.  
 Πλὴν τ' ἀθάνατο τοῦ Ἔθνους ἔτσι τρέχει τὸ ποτῆρι  
 Καὶ ἡ ἔθνικὴ του δόξα, ἔτσι ἔριζεται φωνάζει,  
 Τούρκοι! Ἕλληνας τὴ δόξα γιὰ ζωὴ δὲν τὴν ἀλλάζει.  
 Ἔτσι ἔλεγαν οἱ κλεισμένοι  
 Κί ἀπ' τ' ἀθάνατο τοῦ Ἔθνους τὸ κρασί ἀναβρασμμένοι.

—ο—

Ἐσωθήκανε τὰ βόλια. Ἐκαὶ λοιπὸν τί θεὸ νὰ γένη;  
 Τούρκου σκλάβοι! — Ὅχι ἐλπίδα γιὰ τὴ δόξ' ἀκόμα μένει  
 εἶπ' ἓνας Παπᾶς. Ποῦ Πίστι καὶ Πατρίδα εἶχ' ὡς δύο  
 Τῇ ζωῆς του ἡλίου. Θάρρος, ἀφοβία καὶ αἷμα κρῦο  
 Θέλ' ἡ θεσι μας. Καὶ τρέχει, τὸ δαυλὸ ἔς τὸ χέρι ἀρπάζει  
 Μαζωκτῆτ' ἐδ' ὅλοι, ἀδελφια, δίχως δάκρυ, φωνάζει  
 Κί ὅλοι ἔς τὴ στιγμῇ, ἔς τὴ μέση  
 Βάνουν τὸν Παπᾶ, κρατῶντες εἰς τὸ χέρι τους τὸ φέσι.

—ο—

Τὸ Σταυρὸ μετὸ δεξι του, ἀσηκόνει ἀνασπαστῆτε  
 Ἄσει σ' ὅλους, τὸ Χριστό μας. Θάνατο μὴ φοβηθῆτε.  
 Ἐἶναι μιὰ ζωὴ; Ἄς πάη . . . Ἀπὸ τοῦ τυράννου δούλο  
 Σ' τὴν παραούτη φωτιά! εἶπε, Σεισμὸς γένεται καὶ οὐλαί

εἰς τὸν Οὐρανὸ πετᾶνε. — Ὡ τί δόξα! ὡς κ' ἡ Δύσι  
 Καὶ ἀθέλητα τιμάει. τοῦτο τ' ἅγιο μεθύσι.

Ἐβλέπεις τὸ Ἐθνικὸ ποτῆρι

Πὼς μ' ἀθανασίας δόξα ἔντυσε τὸ Μοναστήρι;

—ο—

Ἀπ' αὐτὸ, Πολιτισμέ μου, τὸ ποτῆρι νὰ μεθύσης  
 Καὶ τὸν Κρητικὸν ἀγῶνα, ἂν ἦσ' Ἕλληνας μὴ ἔρισης  
 Ὅποιος βρίζει τὴν Ἑλλάδα, τὴ Ρουσία καὶ τὴν Κρήτη  
 Τὸ Κρασί τὸ Ἐθνικὸ μας, γιὰ προδότη τὸν κηρύττει  
 Ναι τὸ Ἔθνος μας θὰ γίνη, καὶ σὲ λίγους χρόνους, ἴσως  
 Σεβαστό. Ἀπ' τὴν καρδιά μας ἂν πετάξωμε τὸ μῖσος  
 Ναι, Πολιτισμέ ν' ἀφήσης ψέμα καὶ πλαστογραφία  
 Κ' ἡ καρδιά σου καὶ τοῦ Ἔθνους τότες θέλει γένηε μία.

Ὁ παρὰ τοῦ Πολιτισμοῦ συκοφαντηθεῖς

I. A. APABANTINOS.

Ἐν Ληξουρίῳ 1868 Ἰανουαρίου 12.

Ἐτί δὲ ἀντέταξεν εἰς τὸ Ἐθνικὸν τοῦτο ἄσμα ὁ Μουζι-  
 κοποιητῆς; τὰς ἐν τῷ τέλει τοῦ φυλλαδίου στροφάς, τὰς  
 ὁποίας, ὡς λέγει, ἐξῆξεν ἐκ τοῦ ἀνεχδότου τότε, νῦν δὲ  
 ἐκδοθέντος ποιήματός του «οἱ Ἕλληνας καὶ οἱ Μουζικοί»  
 καὶ τὰς ὁποίας ἀνετύπωσε μετὰ τοῦ φυλλαδίου ἐν εἴδει  
 παραρτήματος εἰς τὸ τυπογραφεῖον Μερίμνης.

Διὰ νὰ ἴδῃ δὲ τὸ κοινὸν μέχρι τίνος φθάνει ἡ κυνική του  
 ἀναίδεια, ἂς μὴ βαρυνθῇ ν' ἀναγνώσῃ καὶ τὴν ἀνατύπω-  
 σιν τῆς ἐξομολογήσεως τοῦ Κρασοπατέρα, ἥτις θέλει χρη-  
 σιμεύσει καὶ ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως, εἰς τὴν κα-  
 τηγορίαν, ὅτι ἐγὼ ἀνέκαθεν ὑπῆρέτουν τοὺς ξένους.



# ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΑ.

## Ὁ Κρασοπατέρας καὶ ὁ Πνευματικός.

» Οὐκ αἰσχύνομαι ὁμολογῆσαι τὰς ἁμαρτίας μου,  
» ἐνώπιον Θεοῦ, καὶ ἐν ἀνθρώπῳ Θεοῦ. » (Σιράχ.)

- Π. Πῶς Κρασοπατέρα! : τ' ἔχεις ;  
 Κ. Σ' τὴν καρδιά μεγάλο βάρος.  
 Καὶ φοβοῦμαι μὴ μὲ κόψῃ, ὁ σκληρὸς κι ἄσπλαχνος χάρος.  
 Π. Ἔχε θάρρος!  
 Κ. ὦ Ἀφέντη! — Μὲ τὸ χάρο ἑποιοῦς τὰ βάνει ;  
 Π. Τὶ λὲν οἱ γιατροί ;  
 Κ. Πῶς ἔχω δέσποτά μου τὸ μηγιάνη (1)  
 Ἄλλοι λὲν πῶς εἶν' πλευρίτης. Ἄλλοι λὲν πῶς εἶναι φθίσι.  
 Οἱ νεόφερτοι φωνάζουν, πῶς δὲν εἶν' παρὰ μεθύσι,  
 κι' ὁ σφιγμός μου λὲν δηλοῦ  
 Ὅτι μὸκαψε τὰ σπλάχνα, τὸ κρασάκι τὸ πολύ.  
 Π. Γιατοικὰ ἑσοῦ διωρίσαν ;  
 Κ. Ἄλλοι αἶμα. Ἄλλοι γάλα.  
 Οἱ νεόφερτοι μου λένε, νὰ μὴν πίνω κρασί στάλα.  
 Ἐποιοῦς ν' ἀκούσω ; Ποῦ νὰ κλίνω ; Ἐάν τι γιατρικὴ νὰ πάρω ;  
 Ἄ γιατροί ! Ἐσεῖς μου φταῖτε, ἂν παλαιῶ μὲ τὸ χάρο !  
 Σὲ μιὰ τέτοια δέσποτά μου, γιατρικὴ ἀσυμφωνία  
 Καθ' ἐλπίδα μου ἀφίνω σ' τὴν ἀγία μας θρησκεία  
 καὶ θὰ ξεμολογηθῶ  
 Μὴν ὁ θάνατος μ' ἀρπάξῃ καὶ νὰ μὴ διορθωθῶ.  
 Π. Εὔγε σου Κρασοπατέρα ! Ἄφσ το τώρα τὸ κρασί σου  
 Ταῖς Μαινάδες καὶ τὸ Βάκχο, καὶ θυμῆσου τὴ ψυχὴ σου.  
 Ὁ Θεός μας εἶναι μέγας ! Εἰς αὐτὸν ἔχε ἐλπίδα,  
 Πῶς μιὰ μέρα θὰ πᾶμ' ὅλοι, στὴν ἀληθινὴ Πατρίδα !

(1) Ἀσθένεια δυσθεράπευτος ἕνεκα τῆς ἥρας τοῦ ἔτους.

Ναὶ θὰ πᾶμε ! Μὴ δακρυζῆς ! Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν ξένοι,  
 Ἐάν κι' ἐδῶ, ποῦ ποιοὺς μᾶς σφάζει, καὶ ποιοὺς ἀδίκᾳ μᾶς δέρνει  
 Ἐκεῖ εἶναι μιὰ φωνή,  
 Ἄλληλούϊα ! Ἐκεῖ νὰι ἑλευθεριὰ ἀληθινή.

Ἐκεῖ κατοικεῖ ὁ γέρων Σαβαῶθ ! ποῦ μ' ἕνα νεῦμα  
 Κουεῖ, ρίχνει, καταστρέφει, κάθε δόλο κάθε ψεῦμα.  
 Σατανᾶς ἐκεῖ δὲν εἶναι, ἢ, ψυλὴ Ἀστυνομία  
 Ποῦ στὰ δίκια κλεῖ τὰ μάτια, καὶ τὰ κρίνει μὲ τὴ βία  
 Ἄλλὰ εἶν Κριτὴς τσ' ἀρφάνιας ποῦ τρομάζει τοὺς τυράννους  
 Ραδιούργους καὶ φονιάδες, ἀσεβεῖς, προδόταις, πλάνους  
 Ποῦ μὲ λόγια φοβερά  
 Ἄπ' τὰ πρόβατα, τὰ γίδια, θὰ χωρίσῃ μιὰ φορὰ.

Σοῦ π' αὐτὰ γιὰ διδάξῃ σου, καὶ φυλάξ' ἀπὸ προφάσεις  
 Ὅτι ἔκαμες ἢ εἶπες, μὴ μ' ὑπόκρισι σκεπάσης  
 Ἦξερε το πῶς τὰ λόγια τὰ γλυκὰ, κ' ἢ εὐγλωττία  
 Κρύβουν κάποτε ἀπάτη, πλάνη, καὶ ραδιουργία.  
 Ἡ ἀπλὴ μονάτ' ἀλήθεια εἶν ἢ γλῶσσα τῆς καρδιάς μας  
 Κ' ἢ συνείδησ' εἶν ὁ μάρτυς, ὅπου ξέρει τὰ κρυφὰ μας  
 Αὐτὴν ρῶτα κι' ἄς σοῦ πῆ.  
 Καὶ εἰς ὅσα σ' ἐρωτήσω, ἄφσ τὴν νὰ μ' ἀποκριθῇ

Προσοχὴ:—Ἐἶν πολλοὶ χρόνοι ποῦ δὲν ἔκαμες μετάνοια ;  
 Κ. Εἶν ἀφέντη ἀπὸ τότες, ποῦ μᾶς εὔρηκ' ἢ ἀρφάνια.  
 Π. Ἄθλιε Κρασοπατέρα ! Τόση ἀποχὴ μεγάλη !  
 Ἐβλέπεις τώρα ὅποιος πίνει τὸ κρασί πόσο ποῦ σφάλει ;  
 Κ. Τὸ κρασί ! ὦ δέσποτά μου ! Μὴ σοῦ τόπαν οἱ Γιατροί μου,  
 Ἐτοὺς πιστεύεις ; — Γιὰ παιγνίδι μου προδίδουν τὴν τιμὴ μου,  
 Τῶν γιατρῶν ἢ συμφορὰ  
 Εἶν ἢ ἔλλειψι τσ' ἀρρώστιας, εἶπε ἕνας μιὰ φορὰ.

Π. Πρόσεχε νὰ σ' ἐρωτήσω . . Ἐμὴν κατηγορῆς τὸν κόσμον ;  
 Κ. Μάλιστα Πνευματικέμου. Φανερά μέσα εἰς τὸ δρόμο.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΗΘΥΡΡΙΑΣ



Καὶ ἔτυπιόντ' ἀνάμυσό τους, τὸ λαὸ μας ποῖός νὰ πάρῃ. (1)  
Ποῖός, μετὸ Σταυρὸ εἰς τὸ χέρι. Ποῖός μετὸ σπαθί εἰς τὴ μέση  
Ποῖός, μετὲ τῆ χρυσῆ στολῆ του, προσπαθεῖ νὰ τὸν κερδέσῃ

Π. Καὶ σὲ τοῦτον τὸ χορὸ,  
Ἐῖναι ἄνθρωποι, μετὲ πνεῦμα ἑλληνικὸ καὶ καθαρό;

Κ. Εἶν' ἀφέντη κάπου, κάπου.

Π. Ὁ λαός μας τοὺς γνωρίζει;

Κ. Τοὺς γνωρίζει· πλὴν ὁ δόλος δῶθ' ἐκείθε τὸν γυρίζει.

Π. Συμβουλεύω σε ν' ἀφήσῃς καθὲ σου κατηγορία  
Ἐπειδὴ ὡς λὲς, ὁ δόλος βλέπω πῶχει τὰ πρωτεία

Κ. Ναί. τ' ἀφίνω κ' ἀπὸ τώρα, πλέον δόλιον δὲν βρίζω  
Ῥαδιούργους, λαοπλάνους, πλὴν δὲν ἀναθεματίζω.

Δὲν μιλῶ καὶ γιὰ διπλοῦς

Π. Ἐχεις ἄλλα;

Κ. Τίποτ' ἄλλο δὲ ἔχω παρὰ ἐχθρούς.

Π. Καὶ ποιοὶ εἶναι οἱ ἐχθροὶ σου;

Κ. Ἡ φιλελεύθερ' Ἀγγλία

Πῶστησε εἰς τὴν Ἑλλάδα τρομερὴ πολιτορκία

Ποῦ τιμὴ καὶ καθὲ νόμο, ποδοπάτησε. Κ' ἀφρίζει

Πῶς τοὺς Ἕλληνας, ὁ στόλος, ὁ φοικτός της δὲ φοβίζει

Κ' ἐπειδὴ συνειθισμένη, εἰς τοῦ δυνατοῦ τὸ νόμο,

Μὲ τὴ βία ἀγωνιέται, νὰ τοὺς ρίξῃ σ' ἄλλο δρόμο·

Ὡς καθὼς καὶ εἰς τὰ Νησιά

Ἡ μετὰ χάρο, ἢ μετὰ χαίδια, πάντα φέρνει μοιρασιά.

Π. Ἐχεις λάθος. Ἡ Ἀγγλία πάντοτε μᾶς ἀγαπάει

Κ' ἢ μᾶς δέρνει ἢ μᾶς σφάζει, τὸ καλὸ μας πιθυμαίει

Ἄλλ' ἐσὺ, ποῦ σκοτισμένο τὸ κρασ' ἔχει τὸ μυαλό σου

Δὲν γνωρίζεις ποιοὶ ν' οἱ φίλοι, ποῦ γυρεύουν τὸ καλὸ σου.

Κ. (μετὰ θυμὸν)· Τούρκο μ' ἔκαμες ἀφέντη; Σέβομαι τὸ φόρεμά σου  
εἶδε . . . . .

Π. Ἄφες ταῖς φλυαρίαις, ἴδες τὸ χάρο ποῦ ν' κοντά σου.

Κ. Καὶ λοιπὸν νὰ σιωπῶ;

Ἐνὰ πῶ, πῶς τὴν Τουρκίαν καὶ Ἀγγλίαν ἀγαπῶ;

Τὴν ἐχθρεύομαι ἄφέντη! Τὸ φωνάζω παρρησία

Τὴ μισῶ . . Καὶ ἄς εἶναι ὅσο θέλεις ἁμαρτία.

Μὲ τὸ μῖσος μ' ἂν ἐμπόρια, ἤθελε τὴν ἀφανίσω.

Ἐγὰρ θέλει τὸ κρασί μου, στανικῶς νὰ τὸ πουλήσω

Ἄκους τώρα! Τὸ κρασί μου νὰ μὴν ἔχω ἐξουσία,

Μὲ τ' ἀδελφία μου νὰ πίνω· ἂν δὲν θέλ' ἡ προστασία!

Π. Ἐπιες σήμερα κρασί;

Κ. Τέτοιαις ὥραις Δέσποτά μου, ποῦ κρασί μετὰ τὸ Νησί!

Π. Μισᾶς ἄλλους λέγε. μίλιε.

Κ. Μισῶ ὅλους εἰς τὴν ἀράδα

Κερούς ποῦ ἔσυραν ἀθώους, εἰς τὸ δαρμὸ καὶ εἰς τὴν κρεμάδα.

Αἰωνίως τοὺς μισῶ, ποῦ μετὰ λόγια τῆς Θεοσεκείας

Αἶμα ἔχυσαν ἀθῶον εἰς τὸν βωμὸν τῆς προστασίας

Π. Ἀλυσμόνησέ τα τώρα· ὅλοι κάνομε· ὅλοι λάθη

Ποῖός πολὺ καὶ ποῖός ὀλίγο, σέρνομάστ' ἀπὸ τὰ πάθη.

Δὲν αὐτὸ σὲ νοθετῶ,

Νὰ εἰπῆς ὁ Θεὸς ἄς κρίνῃ, τέτοιο ἔγκλημα φοικτό . . .

Κ. Ναί. πλὴν πάντα θὰ θυμῶμαι, τσ' ἀλουπούς τὴν πονηράδα

Δὲν ἀλυσμονῶ τὴ φρίκη . . τὸ δαρμὸ καὶ τὴν κρεμάδα

Δὲν μοῦ φεύγουν ἀπ' τὸ νοῦ μου, τί μᾶς ἔκαμαν οἱ ξένοι!

Τί μᾶς ἔκαμαν οἱ ντόπιοι, μετὰ τοὺς ξένους ἐνωμένοι

Δὲν ἀλυσμονῶ ταῖς χήραις, τ' ἀρρατὰ τὰ γυμνωμένα!

Τῶν μανάδων τόσα δάκρυα, ποῦ ἔτρέχαν ματωμένα!

Καὶ τὸ μαῦρο τὸ Νησί

Ποῦ ἐκέρνα τοὺς δημίους μετὰ τ' ὠραῖο του κρασί!

Π. Ἄφες τα τώρα ἐπεράσαν. Κάθε μῖσός μας ἄς λείψῃ

Κ' ἢ μετάνοια κ' ἢ ἀγάπη, καθὲ σφάλμ' ἄς ἐξαλείψῃ.

Κ. Μισῶ κ' ἄλλους·

Π. Ἐπιες νῦν τοῦτοι;

Κ. Οἱ δὲ τῶν ἰσχυρῶν τοὺς ξέρεις;

ΙΑΚΩΒΑ ΤΕΛΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΜΟΤΙΚῆΣ

(1) Αἱ γὰρ ὑπερβολαὶ τῶν φιλονεικιῶν χαλεπαὶ ταῖς πόλεσι καὶ μετὰ  
γάλους κινδύνους ἔχουσι. (Πλουτ. Ἄγῃς.)

ἰσχυρῶν πρὸς μου ἵσχυροὶ νῦν τοῦτοι, ποῦ συχνὰ τοὺς ἀναφέρει;



- Κ. Εἶν' ἐκεῖνοι ποῦ ἐτρέξαν, ἔς τὴν κυρά τὴν Προστασία  
Καὶ μὲ χαμηλὸ κεφάλι, ἐγυρεύανε ζητεία.
- Π. Ὁ καθ' ἓνας γιὰ νὰ ζήσῃ ἔδεν τὸ ἔξερεις πῶς γυρεύεις;
- Κ. Τὸ γνωρίζω πῶς ἡ θέσι, τὸ ἀναπαρδιαῖς γιὰ τρεῖσι.

Πλὴν δὲ μ' ἀφῆσες νὰ πῶ

- Π. Λέγε, ἐξομολογήσου, κάθε σου κακὸ σκοπὸ.
- Κ. Μισῶ ἑκείνους, ποῦ γιὰ θέσι, ἔς τὴν Κυβέρνησι κολλιῶνται  
Ἐδὲ λαβαίνουσι;—Γυρνοῦν πλάταις καὶ μὲ τὸ λαὸ τραβιῶνται.  
Καὶ περὶῶνται ῥιζοσπάταις. Καὶ μιλοῦνε κ' ἐνεργοῦνε  
Στὴν περίστασι τὸ μάτι, ῥίχνουσι πῶς νὰ φεληθοῦνε  
Κ' οἱ προχτεσινὸι φαντάδες, τὸ αὐτὸ τὸ Ἀστυνομίας  
Εἶναι σήμερα οἱ φίλοι τοῦ λαοῦ!!! Τὸ αὐτονομίας!!!  
Ἐμπορῶ ν' ἀδιαφορῶ,  
Τέτοια πρόσωπα νὰ βλέπω ἔς τῆς Πατρίδας τὸ χορὸ;

- Π. Ἐχεις ἄλλο;
- Κ. Ὅχι Ἀφέντη.
- Π. Γιὰ καλὰ καλὰ στοχάσου.  
Ὅ,τ' ἀφῆσῃς ἤξερέ το, πῶς τὸ πέρνεις καὶ κοντὰ σου
- Κ. Δὲ θυμῶμαι τίποτ' ἄλλο, παρὰ ποῦ σ' αὐτὴ τὴν πάλη  
Εἶπα τοῦ λαοῦ, πῶς πρέπει νὰ φερθῇ, γιὰ νὰ μὴ σφάλῃ
- Π. Πές μου τ' εἶπες τοῦ λαοῦ μας; κί ἂν οἱ λόγοι σου ἴν ἀλήθεια  
Τὴ συχώρεσι ἄς ἔχῃς ἀπὸ τὴν κορφ' ὡς τὰ νύχια.  
Γιατὶ εἶπανε πολλοὶ  
Πῶς σ' ἀρέσει ἴῶτα, μέσα ἔς τὴ δασεῖα καὶ ψιλῇ.

- Κ. Ἄκουσε Πνευματικὲ μου: Τὸ κρασί, αὐτὸ μ' ἀρέσει.  
Γι' ἄλλους εἶναι τὸ φεγγάρι μὲ τὸ ἴῶτα μὲς τὴ μέση.
- Π. Στὸν λαὸν λοιπὸν, τί εἶπες;
- Κ. » Λαε! ἴδὲς ποιὸς θὰ ψηφίσῃς  
» Λαε! Μάθε καὶ εἰς ποίους ταῖς κατάραις σου θὰ χύσῃς  
» Λαε! Πρόσεξε ποιοὶ εἶναι ποῦ φροῦν τὰ ματωμένα  
» Τοὺς γνωρίζεις; Μαύρην ψῆφον, ῥιψτοῦς τοῦ μ' ὀργισμένον  
» Λαε ἔχε προσοχῇ, βλέμμα  
» Μὴ σρικτὰ σ' ἀλυσοδέσῃ, τούτ' ἡ νέα ἐποχῇ.

- » Λαε! Δεῖξε χαρακτῆρα, φεύγα τούτους, φεύγα ἑκείνους  
» Ποῦ μαυρίζουσι ἀπὸ μέσα, κί ὄξουθ' εἶναι σὰν τοὺς κρινούς  
» Τίμαε τοὺς ῥιζοσπάταις—Ὅχι ὄμως κατὰ γράμμα  
» Ἄλλ' ἐκείνους ποῦ τοιούτους, τοὺς ἀπέδειξε τὸ πρᾶγμα.  
» Μὴ σὲ λέξῃς κάνεις βάσι, μόνον πρᾶγματα ἐμπρὸς σου.  
» Τὴ συνειδήσι μὴ βλάβῃς, καὶ ἄς εἶναι κί ἀδελφός σου.  
» Τίμησε τὴν ἀρετῇ.
- » Κιόπορος δὴποτε τὴν ἔχῃ, ἔς τὴ ψυχῇ σου ἄς γραφτῇ.

- » Λαε! Γνώριζ' τὴν ἀπάτη, μὴ σὲ χάσῃ σὲ βυθίσῃ  
» Μὴ μ' ἐλπίδες καὶ μὲ χέρια ἀδειανὰ στερνὰ σ' ἀφήσῃ.  
» Τίμαε λαε ἀλήθειαις! Μὴ σὲ κόμματα τηράζῃς  
» Ἐθνισμὸν, τιμῇ, κί ἀλήθεια, ὅπου ταῦρος νὰ τ' ἀρπάζῃς  
» Ἐξ' ἡ μετριοφροσύνη;—Τίμησέ τὴν ἔτσι πρόπει  
» Ἐδὲν τὰ ἔχεις—Φύγ' ἐκεῖθε κί ἄφρ τὴν ἄτακτα νὰ τρέχῃ.  
» Ἡ στιγμῇ εἶναι φοικτῇ.  
» Ἀφανίστικες! ἂν λόγια σοῦ σουρίζουσι ἔς τ' αὐτῇ.

- » Λαε! οἱ διπλοὶ κ' οἱ πλάνοι, σπέρνουσι συκοφαντίας,  
» Καὶ τὴν ἀρετῇ τὴ ντυοῦνε, μ' ὄσαις κάνουσι ἀτιμίας,  
» Πρόσεχε μὴ σ' ἀπατήσουσι. Λαε! σοῦ μιλ' ἡ καρδιά μου  
» Δὲ μιλοῦνε οἱ σκοποὶ μου, οὔτε τὰ συμφέροντά μου  
» Λαε! μὴν παραμελήσῃς, ἄνδρες Ἕλληνας μὲ πνεῦμα.  
» Ἀλλὰ ῥίψε καὶ εἰς τούτους ἱλαρὸν καὶ γλυκὺ βλέμμα!  
» Ἡ στιγμῇ εἶναι φοικτῇ.  
» Θὲ ν' ἀφανισθῃς! ἂν κάμῃς ὅ,τι σοῦπαν μὲς τ' αὐτῇ.

- » Λαε! αἰσχός σου ἂν ἴσως τὴ συνειδήσι πατήσῃ.  
» Αἰσχός σου! Ἄν ἐναρέτους πατριώτας δὲν ψηφίσῃς.  
» Λαε! Τίμησ' τὴν Πατρίδα! τίμησ' τὴν Ὀρθοδοξία!  
» Λαε! Τρέμω μὴ σὲ σύρῃ, ἔς τὸν κρημνὸν ἡ ἀγυρτία  
» Λαε! Τρέμω, καὶ ὁ τρόμος περισσεύει ὅσο πάει  
» Καὶ φοβοῦμαι, μὴ ἡ ψεύτρα φιλελευθερία σὲ φάῃ  
» Λαε, ἴσως τὸ κρασί,

### ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΥΚΟΥΡΙΣ

Θε νὰ λείψ' ἀπ' τὸ Νησί.  
Ἐς τὸ λαὸ μας, Ἄγιε Πνευματικὲ μου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ  
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ  
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»



Ἡὼς σοῦ φαίνονται; ἢ τὰ κρίνεις ὅτι εἶν' ὀρθά; — γὰρ πῆς μὲν.

Η. Μοῦ ἀρέσει, δὲ ἔς τὸ κρύβω, ἡ μικροῦλα διδαχὴ σου  
Κι' ὅποιος εἶναι ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, ὡς ἀκούσῃ τὴ φωνὴ σου.  
Ἔχε γὰρ! Κι' ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, ἢ ἀφόσῃ τὰ νὰ περάσῃ.

Κ. Προσκυνῶ Πνευματικὴ μου. Κι' ἡ εὐχολά σου νὰ πιάσῃ!

Η. Ἔχ' ἐλπίδες ἔς τὸν Θεόν

Ἡὼς θὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν πλάνη, τὸν ἀθῶν μας Λαόν!

---

### ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Περιμένομεν τὰς ἐκλογάς, καὶ ἂν αὐταὶ εἶναι κατὰ  
λληλοὶ μὲ τὰς τῆς πατρίδος εὐχὰς καὶ ἀνάγκης, ἐλπίζο-  
μεν ὅσον οὐκω τὴν ἀνάβρωσιν τοῦ Κρασοπατέρχ. Εὐχό-  
μεθα νὰ μὴν ἀναγκασθῶμεν νὰ κλαύσωμεν ἐπὶ τοῦ τά-  
φου, τοῦ φιλοῖνου τούτου ἀνδρός.

Γ. Α. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.



ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ  
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙΣ 247.000



ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ  
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ  
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ